

— Колко жално! — отговорила Тотка. — Страхъ ме е Анке, съ разтреперанъ гласъ добавила тя.

— Глупава, отъ що се боишъ?

— Това, навѣрно, е горскиятъ царъ, или нѣкоя русалка, иде да ни плаши.

— Глупава си, Тотке... Забрави ли, що ни казваше учителтъ?

— Помна, той ни каза, че никакви русалки и горски царе нѣма по свѣта.

— Виждашъ ли?... А ти при все това говоришъ за такива глупости.

— Страхъ ме е отъ нѣщо си, Анке.

— Нѣма защо да се боишъ. Колко пѣти сме ходили ние съ тебе изъ тази гора и до сега нищо не сме видѣли; отъ що, ти глупавичка, се боишъ?

Въ този мигъ изведнѣжъ изъ гората се чулъ страшенъ трѣсъкъ, нѣкакъвъ шумъ и тракане.

— Анка поблѣднѣла като платно.

— Да бѣгаме по-скоро, казала тя, като хванала дружката си за рѣка.

— Нѣ. По-добрѣ да не бѣгаме. „Той“ ще ни подгони. Хайде, да се прѣтаимъ тукъ въ храсталака. Може нищо... Може и азъ не зная... може, хайде да се скриемъ... шепнѣла Тотка, цѣла разтреперана отъ страхъ.

Двѣтѣ дѣвойки, като се таели между храсталака, бързо слѣзли долу, прѣгазили рѣчицата, и се скрили между гѣстия храсталакъ отъ капини и малини на срѣщния брѣгъ на потока.

Въ тази минута на поляната се показала цѣла черда крави и едно момче — пастирче. То било облѣчено съ окжсана синя рубашка, босо, съ огромна шапка на главата. На плешитѣ си било прѣпасало дълъгъ камшикъ и чанта за хлѣбъ. Кравитѣ се спуснали къмъ рѣчицата и жадно почнали да пиятъ вода.

Пастирчето, подпрѣно до една брѣза, засвирило.

— Та това било свирачъ — Янко отъ наше село, шепнешката проговорила Анка вече успокоена.

— Колко хубаво и какъ жално свири! — отговорила Тотка вече съ по-високъ гласъ.